

Ana-Cristina Popescu

UMBRE

**Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2015**

ANA-CRISTINA POPESCU

UMBRE

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Popescu, Ana-Cristina
Umbre / Ana-Cristina Popescu. - Brăila: Editura Sfântul
Ierarh Nicolae, 2015**

ISBN

Tehnoredactare computerizată: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2015

**Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
autorului.**

Editura Sfântul Ierarh Nicolae

MOTTO:

**Mi-am adunat într-o zi gândurile
și ele s-au transformat în umbre,
pe urmă am gustat aroma umbrelor
și am descoperit cărarea aurită a cerului.**

1. DEFINIȚIE

Am deschis fereastra spre soare
și-n locul luminii m-au înconjurat umbrele
cu întunericul lor.

Am început să descifrez semnele umbrelor;
Erau trăirile vieții mele,
Până și zâmbetele îmi erau pline de confuzie.

Râdeam la steaua unei clipe;
pe urmă lacrima scărilor
ce așteptau să le ating spinarea
mă atingea
ca un fior neînțeles
al neîmplinirii
și-atunci urcam;
urcam cu mai mult avânt
spre luceafărul din vârful muntelui.

Căutam lumina printre umbre
și urcam;
stâンca era din ce în ce mai rece,
dar focul din mine ardea întunericul gheții.

Undeva într-un vârf de stâncă
e soarele meu;
L-am zărit de pe o culme.

Soarele ce mă definește
e pictat printre litere și cuvinte,
e pictat cu slove de foc printre umbre,
e frunza roșiatică a toamnei
ce-a adunat pe chipu-i primăveri
spre a le colora cu sâangele spinilor
presărați pe stâncă vieții.

2. DIN FRUNZE

E atâta toamnă în mine,
încât au început să-mi ruginească frunzele;
Pe urmă s-au lăsat vânтурate
și mi-au inundat sufletul.

Acum mi-e teamă
că rugina îmi va ofili păsările
și ele nu vor mai deveni îngeri
care să ningă peste eternitate
cu rădăcini de stâncă.

Mugurii au explodat demult,
Au explodat într-o primăvară
când aerul a-nceput
să cânte
a floare și verdeață.

E atâta muzică în toamnă ...
Și frunzele-mi au început să danseze
sub povara ruginii,
strivite de vânt
și izbite de păsări.

Păsările toamnei sunt săngerii
și pictează îngeri
cu slope de foc
care cântă ecoul de muguri,
de păsări și frunze.

Întineresc cu fiecare toamnă,
cu fiecare frunză ce cade obosită
și-ncep să cânt durerea
din muguri prin păsări,
eliberând îngerii
cu povara eternității.

3. E TOTUL UN ȚIPĂT

E totul un țipăt;
Păsările s-au speriat de vânt
și-au început să-și strige vara,
Culorile au luat foc
și-un galben-viu a colorat frunzele teiului,
un arămuș a cucerit a nucului frunze
și-un roșu-sângeriu a căzut peste
copacii plânși.
Unde și unde,
câte o pată de verdeată
își plâng primăvara.

Total este o umbră a unei lumini pierdute.

Fructele se uită nedumerit
la zbuciumul naturii
și nu pot înțelege
spaima celor
ce-și plâng primăvara.

Pentru fructe abia acum
primăvara și-a deschis brațele.

Frunzele s-au gătit de plecare,
sunt grăbite să-și pregătească cuiburile
asemenea păsărilor migratoare;
Copacii însă se simt abandonatați
ca niște bătrâni
ce-și roagă copiii
să nu-i lase singuri.

E totul un țipăt,
un țipăt al disperării,
o teamă de a trece într-un alt timp,
într-un alt paradis,
cu totul și cu totul necunoscut.

E un țipăt
din teama de neființă,
din teama de necunoscut,
E totul un țipăt.

4. FUGAR PRINTRE UMBRE

Au ruginit frunzele,
frunzele mele,
de când alerg printre imagini
și mi-e teamă
să nu-și ia zborul
în văzduh.

E-atâta toamnă în mine;
am chemat-o,
am aşteptat-o,
o iubesc ca un îndrăgostit
ce nu-și poate dezlipi ființa
de idolul dragostei sale.

Acum tresar cu fiecare adiere,
cu fiecare foșnet
și privesc spre frunze;
Sunt atâtă de frumoase!
Curcubeu de raze
țesute printre ani ...
Și ele stau să plece,
Tocmai acum când și-au desăvârșit frumusețea.

M-am trezit într-o dimineață
și copacul era pe jumătate gol,
iar partea colorată plângaea,
plângaea de teama neființei.

Fugar printre umbre am fost o viață
și-am adunat muguri,
i-am crescut
și ei au devenit frunze,
frunze crude, necoapte în vară.

În goana după iluzii
frunzele mele s-au copt,
au primit culoarea purpurei
și strălucirea lor mi-a răpit sufletul.

E toamnă ...
și e atâtă împlinire;
Fericirea de-o clipă
îmi oprește fuga,
dar mă doare
că frunzele pleacă,
pleacă departe
și-n locul lor
rămâne un gol imens.

Golul acela ...
golul lăsat de un fugar printre umbre
o să fie umplut
cu alte frunze rătăcite printre umbre,
cu alte vieți.

5. UMBRE

Şi totul a-nceput c-un joc,
Cu prima picătură de apă şi foc;
Un joc de-a baba-oarba prin lume,
Mă-mpiedicam şi alergam printre rune.

Când să descifrez semnul runei de foc,
M-am rătăcit pe-o rază de joc
Şi-am căzut în acelaşi întunecat labirint,
În timp ce umbrele m-au înconjurat ca-ntr-un cerc infinit.

Umbre, mereu umbre, prea multe umbre,
Umbre subţiri, umbre dese, umbre sumbre;
Umbre palide, umbre reci, peste tot umbre, mii, sute,
O pădure de umbre uscate şi mute.

Cu ochii legaţi printre umbre călcam,
Căutam raza soarelui de-argint şi n-o găseam,
Iar timpul zbura pe lângă mine şuierând ...
Şi omul şi viaţa se stinge treptat, tremurând.

E greu printre umbre să găseşti
Pasărea cu ochii de foc şi s-o ocheşti,
Să-i înveţi zborul eternităţii,
Să laşi în urmă umbrele dimineţii.

6. JOCUL UMBRELOR

Mi-au pătat chipul c-un zâmbet hidos
când prima rază de lumină mi-a atins ochii,
de-atunci mă urmăresc pretutindeni
în clipa eternității ce mi s-a dat,
umbre,
umbre neînțelese ce se rup în fâșii
și se-amestecă-ntru ele
ca să nu le mai găsești nodul.

Nodul,
punctul acela de plecare al umbrelor,
Punctul ce-ncerci să-l distingi pipăind himere
spre a opri întunericul,
pentru a readuce la liman lumina,
acea primă rază ce ți-a atins sufletul,
dar punctul pântecos
înghite ca o gaură neagră
orice urmă de soare.

M-au prins umbrele într-un joc al morții
și-mi sorb clipa eternității,
iar eu nu știu
să le prind de păr,
să le scutur
și să mă eliberez
de povara deșertăciunii.

7. SPINI

Păşesc pe spini
şi când stai să ascultăi
toţi spinii se plâng că sunt flori,
flori, prieteni buni,
dar care
la orice adiere de vânt
rămân fără petale.

Sunt flori cât timp
presari la rădăcina lor ambrozie
şi dacă ceri o boabă de nectar
c-ai obosit de-atâta dănicie
se-ascund după perdea,
lăsând în urma lor
o umbră zâmbăreaşă
ca să te năucească
că ai păşit
din nou greşit ...
şi spinii par că au crescut;
atât de mulţi,
cu aripi lungi
s-acopere întreg pământul
pe care tu păşeşti
Sângerând.

8. AŞ VREA

Aş vrea să iubesc
atât de mult, încât să mă transform
într-o ploaie caldă
ce se evaporă sub povara
soarelui de vară,
dar mi-e teamă
că ard atât de puternic
şi când oboesc
să mai încălzesc
ogorul,
mă transform într-un ghețar
amar
ce ucide
până şi umbra
celui mai frumos zâmbet,
amintirea unei flori,
atât de plăpândă,
atât de naivă,
atât de dragă.

Aş vrea să fug de monstrul
ce ucide floarea,
dar trebuie să găsesc gazul viu
ce va menţine flacăra nestinsă.

Aş vrea.

9. O LUMÂNARE

Pentru fiecare arde o lumânare,

Trebuie să știi
cum poți menține
flacăra neatinsă
de nicio umbră de vânt,
s-o porți cu tine
în timp
ca o călăuză
a umbrei tale
prin întuneric.

Trebuie să-nveți
a-ți mișca aripile
în aşa fel,
încât atunci când
te arunci de pe stâncă
să simți aerul
și să-ți înalți capul
fără să stingi lumânarea
de care ești legat
cu o sfoară,
colacul tău de salvare.

10. MAGIA UMBRELOR

Ca o iluzie a eternității
pătează fața văzduhului
umbre palide,
umbre temătoare, că vraja
se va destrăma
în mai puțin de-o clipă.
Ca o imagine a umbrelor,
pătează fața pământului,
oamenii;
oameni însetați de viață,
dar pândiți de moarte
la fiecare pas;
pândiți de moarte
ca umbrele de întuneric,
zâmbet de-o clipă,
umbră mare, umbră mică,
ce te rotești după soare
și te stigi fără să-apuci
a picta lumea
cu raza magiei tale.

11. AM FĂCUT O GREȘEALĂ

Am făcut o greșeală,
m-am rătăcit printre umbre;
La un moment dat
m-am îndrăgostit de-o umbră,
m-am agățat de vârful ei
și ea mă plimba după ea
ca un somnambul.

Captivă în vraja umbrei
urmam ca un orb
drumul ei,
sacrificam clipa existenței mele
spre a alimenta cu energia
sufletului meu
o umbră.

Vă dați seama ce-nseamnă
a-ți jertfi energia sufletului
pentru o umbră?

E ca atunci când încerci
să prinzi cerul,
acea iluzie a infinitului,
într-o capcană.

Am făcut o greșeală.

12. PREA TÂRZIU

Am înțeles prea târziu
zâmbetul soarelui
și taina umbrei,
atât de târziu,
încât timpul
și-a închis ușa grea
peste trupul neputinței mele.
Timp blestemat
m-ai făcut sclavul deșertăciunii tale ...
M-ai otrăvit sufletul
cu orologiul tău inexistent.
Pentru iluziile sufletului meu
nu găsesc niciodată
timpul care să le adape
cu ambrozie și nectar
și fiecare clipă trece
ca o mie de vieți
și pentru sufletul meu
se face din ce în ce
mai târziu.
Atunci când totul în jur
își retrage spinii
și sufletul va rămâne liber
să vibreze
o să fie târziu,
Prea târziu.

13. MUZICA UMBRELOR

Am ascultat într-o seară
plânsul umbrelor în lumina palidă a lumânării.
Erau niște umbre gigant care doreau să cucerească lumea,
dar flacără lumânării dădea semne de oboseală
și ele devineau din ce în ce mai mici.

Se frământau pe pereții clădirilor
umbre fumurii întreținute de lumina palidă
a unor felinare,
se frământau ca lovite de furtună
și își plecau capul în toate direcțiile
ca o busolă uzată.

Își strigau cântecul făcând mătănii
lângă candele a căror ochi mai arunca sfidător
câte o flacără,
umbre, vieți omenești apuse pentru totdeauna.

14. CRENGI

Printre crengi străbate
o furnică,
făptură mică ...
și mult prea multe crengi;
crengi drepte, încâlcite, arcuite,
din ce în ce mai dese,
mai răzvrătite,
mai nemulțumite,
că ea,
o furnică,
o ființă-atât de mică
a îndrăznit să-ncerce
să caute calea
de-a gusta lumina.

Pe calea scorțuroasă
aluneca furnica,
împiedicându-se în umbre de crengi,
dar colțul luminii
din vârful copacului,
unde crengile au făcut sită de noade
îi dă curaj
și urcă.

Pădurea de crengi,
labirint de ochiuri de munte,
o clipă netede, pe urmă câlți,
fundături ca-nchisorile de piatră,
cercetate, biruite, ocolite
de o furnică,
ageră și mică.

Atâtea crengi se pun de-a curmezișul,

încât viața pare un copac
care nu-și mai poate vedea soarele
de crengi.

Furnici, oameni mici
ce-aleargă printre crengi
după soare
și pădurea este mare
ca un imens ocean
de umbre și culoare ...
Crengi.

15. COLȚUL UMBREI

Se vede că timpul
nu mai are răbdare
și tu te grăbești
să prinzi colțul umbrei
ce nu se lasă prins niciodată,
pentru că este o himeră
care fuge,
fuge de tine râzând
și tu alergi
ca să-i culegi
colțul acela ce nu te lasă să dormi,
colțul acela
petru care-ți irosește
scurta secundă
a eternității tale.

16. TRANSFORMARE

Am privit cum bobocul
își deschide petalele
și devine floare.

Am observat cum omida
își țese ghemul
și devine flutur.

Am simțit cum ploaia
îngheăță și devine
zăpadă.

N-am înțeles cum umbra
crește, scade
și-ntr-un final
dispare
ca și când niciodată
nu a prins vreun contur.

N-am înțeles cum omul
piere de dorul eternității
ca o umbră
ce n-a zâmbit niciodată,
pentru că nu a învățat
să se transforme.

17. UMBRE ZÂMBĂREȚE

Cu fețe hilare
fură forma materiei
și o poartă
după cum bate lumina.
O îndoie, o răsuceste,
o mărește, o micșorează,
pare să-i dea viață printr-o ușoare palpitație
ce tremură din toate încheieturile.

Niște himere
ce vor să-și definească chipul furând forme;
Zâmbesc ca apucatele
și încearcă să producă panică,
o panică a morții,
ele, energii nedefinite.

18. CĂRĂRI ACOPERITE CU UMBRE

Când am gustat raza vieții
am pornit pe cărări necunoscute
să caut cheia,
cheia ce deschide poarta eternității,
poarta cerului meu;
să mă cunosc,
să simt că trăiesc cu adevărat
clipa.

La fiecare pas mă-mpiedicam
în umbre,
cărările clipei mele se-necau
în umbre,
când spuneam că prind soarele de coadă,
alunecam pe-o umbră
și mă rătăceam,
iar timpul trecea zadarnic
pentru clipa eternității mele.

19. ARD

Mi-e teamă că mă aprind
cu-atâta patimă
și ard o clipă
ca pentru-o eternitate
și-apoi mă sting,
brusc,
mă sting ca o dragoste
ce n-a avut rădăcini adânci,
mă sting simțind un gol adânc
în suflet,
un gol dureros,
un gol pe care nu-l voi mai putea umple niciodată,
pentru că sunt atât de obosită,
încât voi refuza să-mi mai las
simțurile să vibreze.

Ard
și nu știu până când,
pentru că am obosit
de când mă zbat în pânza
umbrelor
ca peștii în năvod
și tot nu găsesc o rezolvare
a vieții.

20. PĂIANJENUL

Mi-a întins viața o pânză,
o pânză deasă,
atât de deasă, încât
nu-mi mai văd umbra
proiectată pe ecranul cerului.

Sunt victimă unui păianjen,
iar păianjenul e propria-mi viață.
Mă zbat în pânza vietii
și ea mă leagă,
mă leagă cu fire de mătase,
multe, subțiri, ca pe-o regină,
ca să cred că-mi oferă nectar,
dar eu vreau libertate.

Atunci când voi reuși
să-i citeșc vraja păianjenului,
voi putea alerga liberă,
dar vraja e de nedesfăcut,
e ca o umbră ascunsă pe o lespede
ce te acoperă cu fiecare secundă
ce-ți atinge fruntea
în timp ce păianjenul
te soarbe picătură cu picătură,
până te usucă și rămâi
o umbră.

21. LIBERTATE

În jurul meu s-au întins lanțuri grele;
Păreau de-argint, platină și aur,
să nu mai părăsești închisoarea
deșertăciunilor acestei vieți
ce-a tăiat vițelul cel îngrășat
și te-a chemat la ospăț
ca să te țină rob
în colivia-i plină de venin
și să te folosească
ca pe un pion pe tabla de şah.

Cu mine nu i-a mers,
Nu am căzut în capcana ei de cașcaval
ca șoarecul naiv;
Am ales liberatatea,
sărac de bogățiile lumești,
dar liber și
scârbit de ghearele mincinoase
ale deșertăciunii.

22. UMBRA PIERDUTĂ

În colț se vede umbra lunii,
o umbră ce pare a se pierde
în argintul plin de miasma
ceții verzi de pădure
și eu cu gândul la tine
mă pierd în lumea visurilor
și de fiecare dată te găsesc
și nu te ating,
o umbra mea pierdută.

23. POVESTEÀ PLOII

Atâtă umezeală e-n văzduh,
încât acesta a-nceput să geamă
 și geamătul tuna și fulgera
până ce lacrimile au început
 să steargă durerea,
 durerea apei.

Șiruri de perle curgeau din văzduh
 și se sfârmau de pământ
 ca o umbră,
 o umbră umedă,
imaginea unei clipe trecătoare,
imaginea unei picături de apă
 incoloră, insipidă, inodoră,
 o ploaie caldă,
 o ploaie rece
 ce-a fost ...
 și parcă n-ar fi fost niciodată.

24. ÎNTRE DOUĂ HOTARE

A alergat între două hotare
ca „o pasare rătăcită în furtună“
și care nu-și găsește cuibul
orbită de apa ce-i îngreuna zborul
și-i smugea penele
împrăștiindu-le în văzduh;
care într-un final
se lasă doborâtă de oboseală,
uită să mai bată aerul
cu aripile grele
și moare.

Am alergat între două hotare
ca vântul printre crengile copacilor,
încercând să adun cât mai multe frunze
și mere.

M-am izbit de hotarul vieții
și mi-au răspuns umbrele,
umbrele triste ale deșertăciunii omenești;
M-am izbit de hotarul eternității
și mi-a răspuns moartea
ca o umbră rece și udă.

25. DEPARTE

Tu eşti dincolo de oglindă
şi mie mi-e teamă să te privesc,
mi-e teamă că dacă te privesc prea mult
dispari,
dispari ca o umbră ce se pierde
atunci când lumina îşi schimbă axa
şi-atunci te privesc pe ascuns,
câte puţin, o clipă
şi istoria se repetă periodic
ca să mă asigur
că eşti acolo,
că n-ai plecat.

Eşti departe,
dincolo de oglindă
şi mi-e teamă să te chem lângă mine,
mi-e teamă că auzindu-mi chemarea
vei fugi,
te vei ascunde de mine
şi chipul tău nu-mi va mai zâmbi,
iar eu mă voi şterge treptat ...
ca un soare
ce n-a putut arde niciodată.

26. SOMNUL

Ca o chemare a morții
 somnul
îți cuprinde fiecare simț
furând clipa eternității tale
 și tu te lași pradă lui
 plângând după timpul
ce-l lași să se irosească,
 dar trupul neputincios
 nu-ți ascultă plânsul,
 se lenevește în nepăsare
ca o umbră ce se crede eternă,
 dar care pieră
odată cu fiecare mișcare
a celui ce-o ține captivă
 și-o poartă
 s-o fericească-o clipă.

27. FRUMOASĂ

Te-arăți ca un diamant șlefuit
sau ca o floare sălbatică de stâncă,
tinerețe, vară bogată în verdeață,
frumoasă,
dar până când?
până vei rătăci atât de mult
prin toamna vieții,
încât îți vei pierde
toate culorile,
vei rămâne o umbră
a ceea ce ai fost odată,
Frumoasă.

28. MI-E TEAMĂ

Acum mi-e teamă,
mi-e teamă că soarele-a apus
și umbra nopții mă va cuprinde treptat,
mă va pândi ca un fur
și-mi va fura ochii
ca să nu mă mai pot bucura
de scurta clipă a eternității mele.

Mi-e teamă
că nu voi reuși
să zidesc templul eternității mele,
că orice secundă
poate să fie ultima cărămidă
a casei ce va rămâne
în urma mea,
Mi-e teamă.

29. FLORI SUB GHEAȚĂ

M-am dus în priveghi la un mort;
și mortul nu era altcineva,
decât eu.

Am murit într-o iarnă
când totul a înghețat în mine ...
A început să-mi înghețe voința
și-nchet, încet, toate simțurile au cedat,
Gheața mi-a atrofiat orice mușchi
și nu mă mai puteam mișca;
Acum îmi îngheță ochii ...
Doar ei au mai rămas vii,
Însă acum se sting în negura gheții,
pentru a nu mai vedea mortul
pe care am început
să-l priveghez cum se descompune
într-o iarnă ...
Se ofilea
de nepăsare și durere.

Am chemat bocitoarele,
ca să nu-mi înghețe ochii;
Ele au luat banul,
au bocit,
au cărcotit în fața nebuniei
și au plecat.

A venit o babă
să-midezlege mâinile și picioarele
dar baba a vrut să-mi acopere ochii
cu niște monede vechi ...
Babele sunt rele;
Acoperă orice scânteie de viață ...

Mă priveghez pe mine cum dorm ...

Oare cât va mai ține iarna?
Lumânarea e pe terminată
și mi-e teamă
de noapte.
Mi-e somn
și mi-e teamă să nu-mi pierd ochii ...
Am ajuns să priveghez
un mort,
într-o iarnă amară
și neputință
mi-a furat ochii.

Acum aştept,
aştept să izbucnească vulcanul
ce a mocnit sub gheață,
să deschidă drumul stelei,
să deschidă ochii mortului
și să-i dezlege simțurile;
Cei care au scânteie
înfloresc și sub gheață,
topesc totul în jur;
Iar mortul ... își scutură vălul
și aleargă;
Aleargă spre infinit.

30. VLĂSTARI ÎN IARNĂ

Copacii ard cerniți sub gheăță,
Și-agăță brațele-n văzduhul mut,
Așteaptă-un fulg din neagra dimineată
Să le deschidă drum spre absolut.

Ieri seară a nins mult peste grădină,
Un ger cumplit a rupt spre zori ninsoarea;
Cu prima umbră de lumină
Arborii au scuturat floarea.

Cristale pe omăt alunecau
Din palme răstignite în lumină,
Cu degete văzduhul scrijeleau
Toți arborii din vechea mea grădină.

Cu trunchiul greu și suflet nins
Pomii mocnesc sub stratul de zăpadă;
Când iarna crede că-a învins
Rădăcinile fac vlăstari ca altădată.

31. LUT ȘI PIATRĂ

Am luat în pumni lut
și-am început să-l strâng;
Atât de tare lutul
îmi sfărâia în palme
c-a început să ardă
și-o primă cărămidă
a prins contur în mine.

A nins pe cărămidă,
și umbra-i a prins viață
și-a început să crească
pân' ce-a zidit cetatea,
pe rădăcini de stâncă.

Acum a rămas raza
ce arde lut și piatră,
pe litere-n cuvinte,
în iarna-nflăcărată.

32. OMUL

Un punct minuscul stă să crească
Cu fiecare rază de lumină
Şi-apune ori de câte ori o umbră
I-atinge-a inimii grădină.

Un joc de-a umbrele-n văzduh
E viaţa fiecărei fiinţe,
Un punct ce-aleargă după-al luminii început,
Îmbrăcat în foc şi suferinţă.

El arde, punct prieag, cu prima lui sclipire,
Se-mpiedică în umbre, cade, se ridică
Şi-ncearcă să-nflorească, să se coacă, să crească
Şi ca o adiere zâmbeşte şi-apoi pieră.

33. INTERZIS

Umbrelor le este interzis
să-și lege ființa
de nodul material
al bulgărelui de pământ;
Ele aleargă fără sens
după raze și forme.

Nimic etern,
O scânteie de-o clipă ...
Materialul își spală chipul
prin luciul umbrei,
iar acesta se undujește,
crește, scade și se dizolvă
ca o picătură de apă
absorbită de soare.

Poate cândva umbrele
au fost îngeri de lumină
și li s-a interzis
în răzvrătirea lor
după apa vie
să-și mai culeagă aripile,
să-și materializeze făptura
în arbori, ființe, flori.

Un blestem apasă
pe umerii umbrelor;
Sunt poarta nevăzută
a făpturilor de sub cer;
Sunt îngerii din oameni,
din frunze

și din flori;
Sunt aripile pierdute
de durerea eternității.

Interzis a gusta
ființa umbrei;
Cel care o gustă
cunoaște amarul
cel mai dulce
și se înalță
spre albastrul viu,
al verdelui ceresc.

34. DRUMUL UMBREI

Am căutat într-o zi
începutul de lună
și am găsit ochiul cel verde
al norului primăvăratic,
și am coborât cu sufletul printre arbori
obosită de-atâta luptă cu albastrul.

Printre arbori mi-au răspuns
esențele acestei lumi
și era atâta verdeață,
încât totul părea să guste
din aroma aceluiași nectar pământesc.

Albastrul îmi pătrunde
fiecare particulă a făpturii
și nu-mi găseam locul
printre atâta verdeață,
dar încercam s-o înțeleg,
să-i ascult inima,
inima aceea care nu a înțeles
ce dorește
și care înnoadă fire verzi,
fără noimă,
până ce se pierde printre ele
ca o neghină în aurul grâului.

Aveam câteva fire verzi,
lipsite de suflet;
îmi erau prietene
și colțul de lună
îmi frământa sinele,

iar eu pendulam
ca o umbră ...
între norul de argint,
al identității mele
și iarba verde,
a prieteniei.

Am ales drumul umbrei ...
Împlinirea-mi era albastrul;
Verdele-mi era fericirea,
acea dragoste,
jertfa de sine.

Albastru și verde
îmi sunt libertate;
Eu, o secundă,
între pământ și cer;
Fericirea mea,
o umbră rătăcită
între firele de iarbă
și raza de argint
a lunii.

35. SCAIETI

Am căutat câmpia
cu iarba fragedă
și flori de mac,
dar am ajuns
într-un desis
plin de scaieți;
florile lor m-au ademenit
și m-au prins în capcană.

Acum s-au agățat de mine;
le simt colții
cum îmi sfâșie hainele
și-mi zgârie pielea,
iar când îi apuc
cu mâinile să-i alung departe
își fac culcuș în palmele mele.

Încerc să fug
și ei îmi zgârie picioarele,
îmi înțeapă tălpile
și săngerez.

Am căutat flori și iarba fragedă
și m-am rătăcit
într-o pădure de scăieți.

Ierburi pierdute
ca o umbră
s-au strivit în colții planetei
ce-și etala floarea

pentru a mă rătăci ca Dante
ce-a ajuns
în cea mai deasă pădure a vieții.

Am așteptat pe Beatrice
să mă plimbe prin paradis,
dar florile visate
când și-au ridicat vălul
erau scaieți
și timpul s-a oprit
pentru mine
în pala lumină violetă
a florii de scaiet.

36. RÂME

A plouat mult,
copilul refuza
să părâsească camera.

Stătea într-un colț,
departe de geam,
departe de lumină,
stătea ascuns în umbră,
căci se temea de râme.

Le-a văzut ieri,
erau aşa de mari
și roșii,
se târau prin băltoace
cu trupul greu, hidos.

Astăzi ... copilul este mare
și vede
cu fiecare ploaie,
atâtea râme
ce se târasc
și încearcă să fure
câte un colț
de paradis pământesc.

Vede râme
ce încearcă să se-agăte
de orice picătură de apă,
pe urmă le vede cum încearcă
să treacă peste picioarele
celor ce nu obosesc
în a urca cărări stâncoase.

Peste tot râme,

pe cărări de munte,
printre vârfuri de nori și stele,
te-ntâmpină ele,
făpturi ce se tărăsc
prin mocirlă
ca umbrele după chipul înțelepciunii
în încercarea de a cucerii
fotoliul cald al deșertăciunii omenești ...

Și până la urmă ...
suntem toți o rămă
în încercarea de a cucerii nemărginirea.

Râme, intestine ale pământului
după Aristotel,
râme, pământ, oameni,
plugari harnici
ce aleargă după o clipă
de eternitate
și îmbogățesc pământul
cu încă o umbră de energie,
în cărarea lor
spre veșnicie.

37. DRUM

Am pornit la drum
și pe după colțuri,
pe la răscruci,
umbre, umbre,
îmi țineau calea
și dansau bezmetice,
încât nu înțelegeam
ce mesaj are viața
și nu deslușeam
chipul hâd
al morții.

Obosită de jocul fără rost
al umbrelor dezlănțuite
am ridicat privirea spre stele
și razele lor
au luminat florile
ce răsăreau
pe drumul ales de mine
și toate tainele
au început
să-și găsească
izvorul,
în ființa mea
și să curgă
alături de mine,
pe același vechi drum.

38. ASCULTARE

Am ascultat glasul măicuței
și-am înțeles dragostea;
am ascultat murmurul naturii
și m-am lipit de frunze și pomi;
am ascultat înțelepciunea
și-au început să-mi înmugurească
aripile tăiate cândva
din nepăsare;
am ascultat al umbrelor cântec
și moartea a început
să mă pândească
pe după fiecare colț,
ca o gaură neagră,
ca un infern pregătit
să-nghită
Mărginirea.

39. DE CE UMBRELE NU SUNT ALBASTRE?

De ce umbrele nu sunt albastre?

Poate din cauză că văzduhul

ar fi gustat din taina lor

și toate făpturile

ar fi prins dor de aripi,

încât nicio pasăre

nu și-ar mai fi găsit locul

pe pământ ...

Fiecare pasăre

ar fi cântat într-un cuib

construit pe ramurile

Pomului Vieții.

40. FLOAREA MEMORIEI

Azi liliacul înflorit
mi-a zâmbit dintr-un colț
al grădinii în care
tu, cândva, și-ai întins brațele
și-ai adunat flori liliachii.

N-ai mai cules nicicând o floare,
dar acea zi parfumată
te-a încurajat să lași dragostea
să cânte liberă.

Mi-ai oferit un braț de flori
și m-ai privit în ochi cu drag
ca-ntr-o eternitate.

Ai aprins focul pe jarul ce mocnea,
pe urmă te-ai dus
și eu m-am dus ...
dar liliacul a-nflorit,
în aceeași grădină
și-așteaptă să fie cules
de-aceleași brațe.

La umbra liliacului
s-au adăpostit cândva îndrăgostiții ...

Astăzi îmi zâmbesc din nou
aceleași amintiri
ce vor înflori
în fiecare primăvară,
cu fiecare floare
de liliac.

41. FLUTURI

Umbre multicolore
strălucesc o clipă
precum lumina-n amurg;
sărută o floare,
pe urmă,
rușinate parcă
de fiorul sărutului
plutesc îndrăgostite
pe ecranul văzduhului,
se odihnesc pe firul ierbii,
ca din nou grațioase,
artiste desăvârșite,
să mai înoate prin aer
până ce cad obosite
de povara unei clipe
în care au sărutat eternitatea,
au dansat cu vântul
și s-au logodit cu florile ...
Fluturi ...

42. FLORI DE MAC

Am alergat spre câmpul
pictat cu flori de mac
și m-am pierdut în valuri
de săngerii petale.

De-atâta frumusețe am crezut
c-am găsit ambrozia
din care zeii-și sorbeau nemurirea,
dar iluzia de-o clipă
s-a pierdut într-o mare de sânge
ce spăla fața pământului ...

Și cât de frumos
este omul înflorit!

Mac îmbujorat,
lumină de-o clipă,
umbără risipită-n credința
că floarea vieții nu are sfârșit,
e făptura
ce ascultă
cântecul Undinei
și se pierde asemenea lui Aliman
în căutarea Lostriței.

În urma făpturii
rămâne ecoul Sirenei
țesut din petală-n petală,
iluzia umbrei săngerii
ce-a încercat
să ia de piapt nemurirea,
dar a rămas
o firavă floare de mac,
printre altele sute de mii ...
Flori ...
același destin,
aceeași clipă-mbujorată din zori.

43. ORFEU

Am căutat-o pe Euridice
și-am coborât în Infern
unde umbrele,
ascultându-mi cântecul
începeau să nădăjduiască
că vor ajunge zei.

Prin infernul deșertăciunii lumești
o căutam pe Euridice,
Euridice, muza aceea,
idealul ce aleargă odată cu mine,
mă urmează la fiecare pas,
culege grabnic fiecare notă
de teamă să nu piardă ceva
din esența divinității.

Cântam ...
Și umbrele în jurul meu
se opreau să-mi asculte ... cuvântul,
până când
într-o nebuние de-o clipă
mi-am aruncat ochii
în urma mea;
Acolo era sufletul meu,
îmi zâmbea a fericire,
a împlinire,
era la un pas
de-a cucerii veșnicia,
dar ... veșnicia ...
a fugit mișelește,
a fugit ca un șarpe;
iar sufletu-mi,
sufletu-mi a rămas o stea;
în timp ce eu
am alunecat într-o gaură neagră
și-am fost încisă undeva,
în timp.

44. ANDROGINUL

Mi-am căutat jumătatea
și mi-a răspuns umbra
ca o parte a ființei mele,
pierdută odată cu aripile eternității.

Odinioară o umbră
a rămas de strajă pe pământ
cât timp Dan Dionis
a poposit pe lună.

Umbra a început
să mă însoțească pretutindeni
ca o ființă îndrăgostită
ce nu poate să trăiască o clipă departe
de dorul chipului.

Să fie umbra androginul
pierdut în urma durerii
armeii lui Hefaistos?

Atunci ... s-a desprins năucită
și-a continuat tăcută
să alerge după jumătatea sa
cu speranța
că într-o zi, într-un timp,
se va lipi
de forma ce i-a fost furată
de Zeus.

45. CĂRTI

Ieri am văzut niște cărți,
zăceau aruncate pe o masă de lemn
și vântul le pieptăna filele;
Niște umbre nedefinite au abandonat
taine, taine grele
desoperite de Adam
în setea lui după Pomul Vieții.

Atâtă înțelepciune pictată în fiecare cuvânt
stă rătăcită pe-o scândură
și plângă după acel Adam
care are răbdare
să pătrundă în lumea
din care se adăpa ieri
Steaua Nordului,
o energie ce-a explodat
din prea multă lumină.

Omul și scândura,
Cărți ... cărți ce-adună atâtă lumină
și la un moment dat explodează
dizolvându-se-n infinit.

46. DE CE SE OFILESC FLORILE?

Orice floare ating se usucă,
se usucă ca atunci când
o umbră rea cade
peste al vieții rod.

De ce se ofilesc florile
când le ating?

Flori, ginggașe făpturi
ce luminează o clipă
ca un licurici în noapte,
pe urmă închid ochii
și lasă locul altor flori
să poarte scânteia
prin noaptea acestei vieți.

De ce se ofilesc florile?
Pentru că n-au suficient nectar
ca să adape infinitul?

În fiecare zi culeg câte o floare,
o aşez cu grijă într-un loc sfânt,
o îngrijesc, dar ea închide ochii,
moare.

De ce mor florile
când eu le ating?
Probabil m-a vrăjit ursitoarea
să sting culorile
ce-aduc atâtă fericire.
Sunt fință rea
de care fuge plăpânda floare
sau eternitatea adună
prea multe flori și parfumuri
și nu mai obosește deloc
când își țese năframa
din seva petalelor?

De ce se ofilesc florile?

47. MĂ DOARE

Mă doare umbra
ce plângе frunza
care nu-și găsește echilibrul
și se desprinde ușor
de Pomul Vieții.

Mă doare frunza
ce plângе de dorul umbrei
ca după o speranță
a veșniciei.

Mă doare.

48. SÂNZIENE

S-au adunat ielele pe câmp,
când ziua a-nceput din nou să scadă
de oboseală,
că din iarnă
a tot crescut.

Acum ziua se pierde în beznă
și-n fiecare clipă
coboară câte-o scară.

Pe prima scară
a găsit un lan de sâanziene
și îmbătată de parfum,
de parcă o sirenă
și-ar fi cântat ursita,
a lăsat noaptea să câștige
o clipă, prima,
iar în lan,
florile au ridicat capetele
și-au început să danseze.

Era plin câmpul de umbre,
fete ce se unduiau în vînt,
sâanziene fermecate.

Solstițiul de vară
a pus umbrele pe jar
și ele au îmbrăcat fetele
în flori de sâanziene,
iele ...

49. PLASA

Am încercat să adun umbrele ...
într-o plasă;
La un moment dat m-am oprit,
mi-am arucat privirea
peste mormanul de umbre,
dar plasa era goală.

Am alergat atâta după umbre,
am deschis plasa
și le-am invitat să intre ...
Dacă nu doreau
să aşeze colțul în hăul plasei,
le ocheam și deschideam capcana,
iar ele cădeau prizoniere.

Fericită că plasa s-a umplut cu umbre,
am alergat pe câmp
și am deschis-o,
ca să le las să zboare,
dar ele nu mai erau acolo,
au apus demult,
așa cum apune frunza
când toamna își țese ia
și dragostea
când păsările stau să adoarmă.

Am folosit o plasă
și am pierdut umbrele;
nu știu unde-au apus
și când,
clipele vieții mele.

50. ZIDUL

Umbrele au construit un zid
ca să nu-mi mai văd chipul
în lumina cristalină a zilei
și să nu-mi mai las aripile
să se adape
din roua lacului fermecat,
un zid între mine și eternitate.

Am privit zidul;
Era fără cusur ...
și totuși
am încercat să-i găsesc nodul,
punctul acela vulnerabil,
călcâiul lui Ahile
și să potrivesc cheia
ce deschide un portal
spre Pomul Vieții.

Într-un unghi înclinat
zidul părea să ascundă o frunză,
ceva material,
o ecuație ușoară
între pământ și eternitate.

Am calculat aria frunzei
și am făcut o gaură în zid;
am măsurat diametrul cercului
ivit în peretele umbrelor
și mi-am lăsat eul să alerge
dincolo de tot ceea ce este îngăduit.

Acum mi-e teamă,
că dincolo de zid
cineva îmi va pedepsi sufletul
cu povara eternității,
iar eu voi arde până-n adâncuri
și nu voi mai avea mult timp ochi
să-i privesc aureola.

CURRICULUM VITAE

NUMELE: POPESCU (fostă Mîțu)

PRENUMELE: ANA-CRISTINA

DATA NAȘTERII: CARANSEBEŞ -

24.07.1976

NATIONALITATE: română

RELIGIE: ortodoxă

E-mail: Elzumina@yahoo.com

Tel: 0766293724

Site: www.elzumina.ro,

[Http://blogul.elzumina.ro/](http://blogul.elzumina.ro/)

Domiciliul: str. 1 Decembrie 1918, bl. 4, sc. A, ap. 18, localitatea Caransebeş, cod. 325400, judeţul Caraş Severin.

LOCUL DE MUNCĂ VIZAT / DOMENIUL OCUPAȚIONAL:

profesor titular pe catedra de *Limba și Literatura Română*, gradul I, la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, județul Caraș-Severin; absolventă a *Facultății de Litere, Filosofie și Istorie* din cadrul Universității de Vest, Timișoara și Licențiată în sesiunea iunie 1999, Master - Managementul educațional, 2007.

ACTIVITATE CULTURAL-LITERARĂ:

• MEMBRU ÎN LIGA SCRITORILOR, FILIALA BANAT-TIMIȘOARA

• Am publicat următoarele volume:

1. Culegerea de creație literară *Îndrăgostiți de poezie*, Editura Dalami, Caransebeş, 2009.

2. *Rătăciri*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014.

3. *Paradigme*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014.

4. *Destin fără aripi*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014.

5. Culegerea de creație literară *Colaj*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014.

6. Antologia *Micuții scriitori din Banatul Montan*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015.

Volume în curs de APARIȚIE EDITORIALĂ:

7. *Oameni și frunze*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015.

Volume în lucru:

8. *Conflict*, proză.

• Publicații în revistele: *Agora Literară*, *Vatra Veche* Brăila, *Constelații Diamantine*, *Confluence Literare*, *Foaia Diecezană* a Episcopiei Caransebeșului, *Ecou de timp* Oțelu Roșu, *Slova creștină*, *Glas comun*, *Slova copiilor* - Maramureș, în ziarul *Caraș Severin* în *șapte zile* unde sunt și în colectivul redacțional - colaborator, în culegerile: *Preocupări actuale în științele educației*, *Tradiție, actualitate și perspective în cercetarea pedagogică*, *Demersuri creative de predare-învățare*, *Educația și preocupările pedagogiei contemporane*, pe site-ul ecreator, pe site-ul și blogul personal.

• Cronică: Despre *Culegerea de creație literară Îndrăgostiți de poezie*, Marciana Corici în revista *Reflex* 4-6/2009; Despre *Culegerea de creație literară Colaj*, Adrian Popescu în ziarul *Caraș Severin* în *șapte zile*; Despre *Rătăciri, Paradigme, Destin fără aripi*, în ziarul *Caraș Severin* în *șapte zile*, pr. Ion Turnea, Cronică în revista *Agora Literară*.

• Publicații în culegeri comune:

- ANTOLOGIA *LIMBA NOASTRA CEA ROMÂNĂ*, STARPRESS, 2014.

- Antologia literar-artistică „Să ningă peste inimi bucurii!“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2014.

- Antologia literar-artistică „Sinfonie-n verde crud“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- Antologia Roșu-aprins în câmpul de mătase, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- ANTOLOGIA *IARNA SCRITORILOR ROMÂNI*, STARPRESS și ANTOLOGIA *ROMÂNĂ-SPANIOLĂ*, STARPRESS, 2015.

- Antologia Moștenirea Văcăreștilor 2014.

- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara, 2014.

• Postfață la volumul scriitorului Ion Turnea *Albinăritul între pasiune și afacere*, Editura Dalami, Caransebeș, 2011.

• Cuvânt înainte la volumul scriitorului Ion Turnea: *Cuvinte pentru suflet*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

• Prefață la volumele scriitorului Ion Turnea: *Dor de rădăcini* Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012 și *Monografia localității Peștere, județul Caraș Severin*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

• Premii:

- Mențiune, atât la Secțiunea poezie, cât și la Secțiunea proză, la *Concursul Internațional STARPRESS*, 2014.

- Premiul I la Secțiunea Teatru scurt, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI.

- Premiul „Mircea Horia Simionescu“ al Societății Scriitorilor Târgovișteni la Secțiunea Proză scurtă, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI.

● Lansare de carte, *Culegere de creație literară Colaj*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, 04.08.2014, la întâlnirea literară a Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara și prezentarea volumelor *Rătăciri, Paradigme și Destin fără aripi* în cadrul aceleasi întâlniri.

● Lansare de carte: *Rătăciri*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, *Paradigme*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, *Destin fără aripi*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Antologia *Micuții scriitori din Banatul Montan*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015 la ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

● Diplomă de excelență din partea ASOCIAȚIEI CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara, 2015.

EXPERIENȚĂ PROFESIONALĂ:

► Absolventă a Facultății de Litere, Filosofie și Istorie din cadrul Universității de Vest, Timișoara și Licențiată în sesiunea iunie 1999.

- Titularizare pe catedra de Limba și Literatura Română la Grup Școlar din Sânnicolau Mare, jud. Timiș, în iulie 1999.

- Detașată pe catedra de Limba și Literatura Română, Limba Franceză și Religie la Școala cu clasele I-VIII, Beba Veche, județul Timiș, în perioada 01. 09. 1999 - 01. 09. 2001.

- Începând 01. 09. 2001 a încetat detașarea fapt pentru care am preluat catedra de Limba și Literatura Română de la Grup Școlar din Sânnicolau Mare, județul Timiș, unde eram titulară, până la 31. 08. 2002.

- Prin transfer de la 01. 09. 2002 și până în prezent activez ca profesor titular pe catedra de Limba și Literatura Română la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, județul Caraș-Severin.

- Responsabil Comisie metodică „Limba și comunicare“ începând cu 01. 09. 2008 și până în prezent la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu și în anul școlar 2001-2002 la Grup Școlar Sânnicolau Mare, județul Timiș.

► Master Managementul educațional, 2007.

EDUCAȚIE ȘI FORMARE:

► Grade didactice: Gradul I în 2009, Gradul II în sesiunea august 2005, Definitivatul în sesiunea august 2001.

► Cursuri de formare: „Prevenirea violenței în mediul școlar“, 24 ore, 19-22 ianuarie 2009, Participare la Programul național de dezvoltare a competențelor cadrelor didactice din învățământul preuniversitar (DeCeE) 2008, Curs de formare „Prevenirea consumului de stupefianți“, 24 ore 4-10 decembrie 2008, Cursuri de Consiliere și orientare educațională pentru dirigenți în perioada noiembrie 2006, Cursul Promovarea Metodelor Alternative Educaționale Non-violente în perioada martie 2006, Cursuri de Formare profesională în vederea utilizării Ael și elaborării materialelor educaționale pentru Ael în perioada februarie 2006, Dezvoltarea competențelor digitale în 2014 Forumul Educațional Magister, Cursuri de perfecționare ca Formator pentru ADS (adulți), octombrie - noiembrie 2011.

APTITUDINI ȘI COMPETENȚE PERSONALE ȘI SOCIALE:

- Membru în mai multe comisii la nivelul unității de învățământ, responsabil cu biblioteca școlii începând cu 01.09.2006 și până în prezent la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu și în perioada 2001-2002 la Grup Școlar Sânnicolau Mare, jud. Timiș, profesor evaluator la olimpiade, concursuri școlare, la evaluari naționale etc, participarea la simpozioane, concursuri, olimpiade, serbări, excursii, în anul școlar 2013-2014 am avut o elevă (Buzuriu Andreea) care a participat la Olimpiada Națională de Limbă și Comunicare după ce a obținut Locul I la faza județeană. Aceeași elevă a obținut mențiune la Festivalul de Creare și Interpretare Ana Blandiana de la Brăila, 2014.

- Începând cu 2004 și până în 2013 am activat în cadrul slujbelor divine la strana, biserică cu hramul „Sf. M. Mc. Dimitrie“ cartier Nord din Caransebeș, în perioada 1999-2001 am condus corul bisericii din localitatea Beba Veche.

APTITUDINI ȘI COMPETENȚE TEHNICE:

Programe soft operare: Word 2003, 2007, Corel 12, Microsoft PowerPoint, Microsoft Excel, operare pe un Web Site, Adobe Photoshop.

CUPRINS:

1. Definiție	pag. 4
2. Din frunze	pag. 5
3. E totul un tipăt	pag. 6
4. Fugar printre umbre	pag. 7
5. Umbre	pag. 9
6. Jocul umbrelor	pag. 10
7. Spini	pag. 11
8. Aș vrea	pag. 12
9. O lumânare	pag. 13
10. Magia umbrelor	pag. 14
11. Am făcut o greșeală	pag. 15
12. Prea târziu	pag. 16
13. Muzica umbrelor	pag. 17
14. Crengi	pag. 18
15. Colțul umbrei	pag. 20
16. Transformare	pag. 21
17. Umbre zâmbărete	pag. 22
18. Cărări acoperite cu umbre	pag. 23
19. Ard	pag. 24
20. Păianjenul	pag. 25
21. Libertate	pag. 26
22. Umbra pierdută	pag. 27
23. Povestea ploii	pag. 28
24. Între două hotare	pag. 29
25. Departe	pag. 30
26. Somnul	pag. 31
27. Frumoasă	pag. 32
28. Mi-e teamă	pag. 33
29. Flori sub gheăță	pag. 34
30. Vlăstari în iarnă	pag. 36
31. Lut și piatră	pag. 37
32. Omul	pag. 38
33. Interzis	pag. 39

34. Drumul umbrei	pag. 41
35. Scaieți	pag. 43
36. Râme	pag. 45
37. Drum	pag. 47
38. Ascultare	pag. 48
39. De ce umbrele nu sunt albastre?	pag. 49
40. Floarea Memoriei	pag. 50
41. Fluturi	pag. 51
42. Flori de mac	pag. 52
43. Orfeu	pag. 53
44. Androginul	pag. 54
45. Cărți	pag. 55
46. De ce se ofilesc florile?	pag. 56
47. Mă doare	pag. 57
48. Sânziene	pag. 58
49. Plasa	pag. 59
50. Zidul	pag. 60
Despre mine	pag. 61